

1. čtení J20,19-23

J 20,24-29: Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili."

Přiznávám, že jsou v Bibli místa a slova, kterým nerozumím. Příběhy, které, ke mně nepromlouvají. A pokud ano, nejsem si jist, zda pravdivě. A jsou i taková místa a slova, o kterých si myslím, že jim rozumím, a časem zjistím, že jsem jim sice rozuměl, ale špatně. To je dobré mít stále na paměti. Jako farář nejsem vševědoucí a má slova nemají váhu slova Božího. I to, co Vám tady v neděli říkám, byste měli zkoumat a prověřovat. Ale tento příběh, který jsem právě přečetl, ke mně promlouvá. A chtěl bych vám něco z té promluvy sdělit.

Jen pro pořádek, dnes je to právě týden po neděli, kdy jsme oslavovali Ježíšovo vzkříšení. Je to ta samá neděle, o které mluví i ten přečtený příběh. A církev je zde zase shromážděna za zavřenými dveřmi. Tehdy se učedníci báli Židů. A tak se zamkli. Je to už druhá neděle podle evangelisty Jana, kdy byli učedníci za zamčenými dveřmi. A tu první neděli k nim Ježíš přišel. Dveře nedveře, zámky nezámky. Díky Bohu nejsou pro vzkříšeného Ježíše dveře a zámky překážkou. Tu se nabízí otázka, zda ten vzkříšený Ježíš nebyl duch, jestli to prostě nebyl bubák? Evangelia nám říkají, že nikoli, vždyť s učedníky jedl a pil. To bubáci většinou nedělají. Ale církev za dveřmi, za zamčenými dveřmi. To je obraz, který nás může oslovit. Pěkně se sejít, zamčít dveře a udělat si pěkné spolčo (famiální výraz pro setkání křesťanů, společenství). Tak je to bezpečné. Nikdo nebude rušit, nikdo nám nebude nadávat a otravovat nás. Nikdo nebude vykřikovat, kašlat, křičet, nikdo nebude páchnout nebo žebrot o peníze. A pokud možno, je příjemné nechat za těmi dveřmi i takové ty pozemské problémy. To se přece nehodí, nosit si do kostela svoje prohry a strachy a zbabělosti. Všechnu svoji nevíru a beznaděj a nenávist, kterou má každý člověk v sobě, ano, i my křesťané jich máme dost, je dobré alespoň na tu neděli ráno nechat venku za zamčenými dveřmi. V kostele jsme přece všichni slušní a čistí. A nakonec, ten Ježíš stejně před týdnem k učedníkům přišel i přes zamčené dveře. Tak třeba přijde i dnes. Hlavně, že je tu klid.

To je první obraz z toho dnešního příběhu, který by nás mohl oslovit. Církev za zamčenými dveřmi. Ten druhý obraz je Tomáš. Mám rád apoštola Tomáše. Není to v evangeliích nijak výrazná osoba. Vlastně ho všichni znají jenom jako toho nevěřícího. Škoda. I v evangeliích je toho napsáno víc. Jeho hrob je v Indii a dodnes je tam křesťanská církev. Je tam i sirotčinec. Říká se nevěřící Tomáš. Na Tomáše se shazuje nevíra apoštolů po ukřižování. Ale nikdo z apoštolů ve vzkříšení nevěřil. I když za nimi příběhly ty ženy, které se s Ježíšem setkaly u prázdného hrobu, nevěřili jim. Teprve až k nim Ježíš přišel, uvěřili. A stejně se týden po tom zase zamčeli. A to už byla církev obdarovaná duchem svatým. Tomáš akorát nahlas vyjadřuje to, co o týden dřív prožívali všichni. A myslím si, že to vyjadřuje poctivě. Copak to není správné pochybovat? Vždyť kolik samozvaných mesiášů a rádoby spasitelů už přišlo? Před Ježíšem i po něm. Copak nemáme kolem sebe zástupy těch, kteří se snaží přivlastnit si naši víru, poslušnost a většinou i peníze? A věříme jim? Ne. Každý člověk by se měl nejdřív přesvědčit,

jestli to, na co chce vsadit svůj život a svoji budoucnost je opravdové. A ani Ježíš Tomášovy pochybnosti neodsuzuje. Vždyť za ním jde a nabízí se mu. Tak vlož svou ruku do mojí rány. A nebuď nevěřící ale věřící. A Tomáš vkládá svou ruku do Ježíšových ran...počkat, to tam není. Ono je to na všech obrazech, že se Tomáš fakt Ježíše dotýká, namaloval to tak [Duccio di Buoninsegna](#) v roce 1308, i Caravaggio i Gerard van Honthorst v 17. století, ale v evangeliu se o tom nic neříká. Tomáš na tu Ježíšovu výzvu reaguje slovy: **Můj Pán a můj Bůh**. Největší vyznání Ježíše Krista v Bibli. Ano, buďme nevěřícími Tomáši. Zkoumejme, zda Ježíš Kristus stojí za to, abychom na něj vsadili celý svůj život a všechny svoje naděje. I Ježíš k tomu vyzývá v podobenství o hloupém staviteli a hloupém králi, kteří se bezhlavě vrhli do velkého projektu, a když pak zjistili, že na to nemají, byli k smíchu. Ale jestli se Ježíš ukáže jako hodný naší důvěry, tak jako Tomáš buďme věřícími a ne nevěřícími. Jako Tomáš vyznejme: Můj Pán a můj Bůh. Pak to naše vyznání bude mít váhu a smysl. Poblázněné nadšené křesťanství pramenící jen z euforie je k smíchu. Mám rád Tomáše. A líbí se mi ta jeho touha dotknout se Ježíše. Tuhle touhu mám v sobě také. Skoro každý den.

To byly dva obrazy. Církev za zamčenými dveřmi a Tomáš. Na závěr by to přece jenom chtělo něco povzbuzujícího. Tím může být ta poslední Ježíšova věta z dnešního příběhu: Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili. Vždyť to jsme my. Tedy předpokládám, že nikdo z Vás neviděl na vlastní oči vzkříšeného Krista. A přece v něj věříte. Já ho taky neviděl a taky věřím. No tak to jsme blahoslavení. Dneska má být ve Vatikánu blahořečen Jan Pavel II. Podle vzkříšeného Ježíše jsme blahoslavení všichni, kteří v něj věříme. Víte někdo, co to znamená blahoslavený? Já to taky nevěděl. Nemá to ale nic společného s tím, že by ostatní slavili naše blaho, natož s tím, že by podle nás pojmenovali kostel nebo oltář. Ani se k nám nemají modlit. Blahoslavený, to alespoň v Bibli znamená šťastný, hodně šťastný, na hodně dlouho hodně šťastný. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.

Ano, jsme často církev za zamčenými dveřmi. A Kristus k nám musí těmi dveřmi procházet a probouzet nás z těch našich her na slušné, bez vadné křesťany. A ano, i v té naší víře se často znova a znova stáváme nevěřícími Tomáši. Je nám ale také zaslíbeno blahoslavenství. Máme být navždycky moc šťastní. A to není k zahzení, ne?

Amen